

Ξάφνου μοῦ φάνηκε σὰ νάτριζε ἡ πόρτα. Ἄνοι-
γω τὰ μάτια μου καὶ τί νὰ δῶ... τρομάρα μου!
Ἀνάμεσα στὰ θυρόφυλλα μιὰ ἄσπρη σκιά στέκουν-
ταν, ἀψηλὴ, λιγνὴ, σαβανωμένη. Μοῦρτε φοβερὸς
βραχνᾶς, μοῦ πιάστηκε ἡ φωνή, πνιγόμενα.

Νά την, κουνιέται, περπατᾷ ἴσια κατὰ πάνω
μου, φτάνει στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ μου, ζαρώνω
ἀπ' τὴν ἄλλη τὴ μεριά, ἀπλώνει τὰ καλαμένια χι-
ρια της, μαννούλα μου, θά μ' ἀρπάξῃ, μὲ τραβᾷ.
νοιώθω νὰ φύγουν τὰ παπλώματα. Σέρνοντας τὰ
σκεπάσματα μου ἐφυγε καθὼς ἦρθε σιγὰ σιγὰ καὶ
μ' ἄφησε στὰ κρῦα τοῦ κρεββατιοῦ. Τουρτούριζ' ἀπ'
τὸ κρῦο, μὲ ποῦ νὰ τὸ κουνήσω. Τὰ μάτια μου καρ-
φώθηκαν κ' ἐκείνα πάνω στὴν πόρτα ποῦ σφάλιζε,
θαρρεῖς, μονάχη της. Πούσαι, καημένη παραμάννα,
νὰ μέ δῆς.

Ἐφῆξε καὶ τότε μονάχα σφάληξαν τὰ μάτια
καὶ κοιμήθηκα βαθειὰ καὶ ξύπνησα τὸ μεσημέρι.
Ὅλοι μικροὶ μεγάλοι κάμαν ἐφοδὸ στὴν κάμαρά μου.
Ἀφοῦ τοὺς φίλησα καλὰ καλὰ κ' ἔδωκα στὸν κα-
θένα ἀπ' ἕνα μικρὸ πεσκέσι, μ' ἄφησαν νὰ ντυθῶ
γιά τὸ τραπέζι.

Μπαίνω στὴν τραπέζαρία ὅπου βρίσκω ὅλους
γύρω στὸ τραπέζι: καὶ ἡ μητέρα μὲ συστήνει σὲ μιὰ
γριὰ κυρία μὲ τὰ γυαλιά, καθισμένη στὸ πλάγι της,
μιὰ καινούργια φίληνάδα της ἀπὸ τὴ Σμύρνη.

Ἐτρώγαν ὅλοι μ' ὄρεξη μεγάλη καὶ στὸ τέλος,
στὸν καφφέ, ἄρχισ' ἡ κουβέντα.

—Φοβερό κρῦο, λέγει τότε κ' ἡ Σμυρνια. Χτὲς
τὴν νύχτα πάγωσα τόσο ποῦ γνωρίζοντας ποῦ κα-
νεῖς δὲν κοιμούνταν στὴν πλαγινὴ τὴν κάμαρα πῆγα
καὶ πῆρα τὰ παπλώματα.

Ἀνάθεμά την τὴν παλιόγρια...

Ὅλοι σπάσαμε στὰ γέλια, στὰ τελευταῖα λό-
για τοῦ Μικέ.

—Νά σου, παλιόγριωτε, μᾶς γέλασες ὅλους, ρώ-
ναξέ ὁ ἕνας.

—Μᾶς πῆρες στὸ μεζέ, μαργιόλε, εἶπε ὁ ἄλλος.

—Ὡδυνεν ὄρος καὶ ἔτεκεν μῦν, πρόσθεσε καὶ ὁ λο-
γιώτατος τῆς συντροφιάς.

Ἡ φωτιά ξεψυχῶσε στὴ σεμινέα μέσα, κ' ἡ
ὥρα ἦταν περασμένη. Σηκώθηκαν ὅλοι, εἶπαν καλη-
νύχτα καὶ σὲ λίγο ἔμεινα μονάχος ἀντίκρυ στὴ
φωτιά.

Calcutta 29 Ἰουνίου 05

KRISHNA

ΣΟΝΕΤΤΟ

Σὰν τὸ ρυάκι, ποῦ νογᾶς ἀπὸ ψηλὰ
Τάργο — σὰν κουρασμένο — κύλισμά του,
Δὲν τὸ ξανοίγ' ἡ ματιά, μὰ μοναχὰ
Ἀκοῦς τ' ἁρμονικὰ μουρμουρητά του,

Στὸ σιῆθος ἔτσι ἀπόκρυφα, βαθειά,
Ποῦ τὸ μάτι δὲ φτάνει ὡς ἐκεῖ κάτω,
Ἀκοῦς καὶ τραγουδάει παθητικὰ
Τὸν ἔρωτα, ποῦ χιτίζει τὴ φωλιά του.

Τὸ ρυάκι πάντα τὸ ἴδιο θ' ἀκλουθᾷ
Μονότονα μιὰ σιγὰ χαλαγμένη.
Τί τὸ μέλλει, τὸ μάτι ἂν δὲν κοιτᾷ;

Ἡ Ἀγάπη ὅμως δὲ ζῇ στὴ μοναξιά,
Θερμοποθεῖ στὸν πόνο ἀδεσφωμένη
Ὁμοιόποδη, ἐρωτόφλογη καρδιά.

Καθδαδάτες 26/5/05

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

ΦΙΛΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Πόλη, 1 τοῦ Ἀλωνάρη 1905

Ἀγαπητέ μου φίλε,

Εἶχα κι ἄλλες ἀνακάλυψες νὰ σοῦ ἀνακοινώσω μὰ τίς
ἀφήνω γιά ἄλλοτε. Τώρα καὶ λίγο μὲ τὴ γλῶσσα. Θά
μοῦ ἐπιτρέψῃς ὅμως νὰ μεταφέρω δῶ ὅτι ἀναγκάστηκα
μιὰ μέρα νὰ ἀναπτύξω σένα μου φίλο, σὰν κ' ἐμένα στὸ
φρόνημα καὶ στίς ἰδέες. Λοιπὸν τοῦ εἶπα πρῶτα
ὅτι δὲν πρόκειται γιά τὴ γλῶσσα ποῦ κάποτες τρώμε
ψητῇ, οὔτε γιά κείνην, μὲ τὴν ὁποία τρώμε τοὺς ἄλλους.
Ὁ φίλος μου τρώμαξε στὴν ἀρχή. Προσπάθησα τότες νὰ
διαλύσω τοὺς φόβους τοῦ μ' αὐτὰ περίπου τὰ λόγια. Ἡ
γλῶσσα, γιά τὴν ὁποία μιλοῦμε «εἶναι ὄργανον συνειδη-
σεως καὶ μέτρον τῆς κοινωνικῆς καὶ ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς
καὶ πνευματικῆς, καί... καί... ἀναπτύξεως». Ὁ φίλος μου
τρώμαξε καὶ δεύτερα. Κ' ἐξακολούθησα: Γλῶσσα θά πῇ
καὶ ποῦ ἄλλοῦ μὲν τρώγεται, σ' ἐμᾶς ὅμως δὲν εἶνε δυ-
νατὸ τοῦτο, γιατί—καθὼς τὰ εἶπαμε—εἴμαστε ἐξαιρετικοί.
Ἀντίς λοιπὸν νὰ τὴν τρώμε, μᾶς τρώγει ἐκείνη κ' ἔτσι γί-
νεται ἡ ἀντίθεση «εἶνα πληρωθῇ ὁ τῆς ἐξαιρέσεως νόμος
ὁ λέγων: καὶ ἔσται σοι... κτλ.» Ἡ Γλῶσσα, ὡς ὄργανον
συνειδησεως μοιάζει τῇ μονέδα. Δίνει ἕνα πεντάδραχμο
καὶ σοῦ δίνουν πάντε δραχμῶν ψιλά. Ἄν σοῦ δίνουν μόνο
τεσσάρων θάλεις στο σαρὰφι ὅτι δὲν τὸν καταλαβαίνει.
Εἶναι λοιπὸν αὕτη ἡ πρώτη θεωρία τῆς γλώσσας.

Ἐρχεται κατόπι τὸ μέτρο τῆς ἀνάπτυξης. Ὅτι δηλ.
ἡ γλῶσσα εἶν' ὁ διαδότης τοῦ πλάτους τῆς σοφίας καὶ ἐν
γένει τοῦ πολιτισμοῦ. Ὅτι μπορούμε νὰ πάρουμε μιὰ
γλῶσσα νὰ τὴ στρώσουμε στὸ τραπέζι νὰ τὴ μετρήσουμε
καὶ νὰ ποῦμε τετραγωνικά πόσα πῆχες τραβᾷ τοῦ τάδε
λαοῦ ἡ ἀνάπτυξη. Εἶναι αὕτη ἡ δεύτερη θεωρία.

Ἐχομε κι ἄλλα, πορίσματα αὐτὰ τῶν δύο πρώτων
θεωριῶν. Ὅτι καθὼς τὰ ἀψηλὰ καπέλλα τιμοῦν τὰ κεφάλια,
στὰ ὁποία κάθονται, ἀδιάφορο ἂν εἶναι μὲ ἄγερ-
πα παραγεμισμένα, ὅλο ἔτσι καὶ σήμερα φτάνει νὰ μιλή-
σῃ μιὰ γλῶσσα ποῦ ἦταν ἄλλοτε μέτρο κτλ. γιά νὰ μπορεῖς
νᾶσαι καὶ σὺ τὸ ἴδιο, ἀδιάφορο ἂν δὲν σκετίζεσαι μὲ τὸν
πολιτισμὸν ἐκείνον.

Ὅτι μιὰ γλῶσσα τότε μόνο εἶναι ἀριστοκρατία, καὶ
ἐπομένως ὑποφερτὴ, ὅταν μιλιέται ἀπ' ὅσο τὸ δυνατό λιγώ-
τερους ἀνθρώπους.

Ὅτι σ' ἐμᾶς, ἐπειδὴ τὸ σύνταγμα κ' οἱ ἱστορικοὶ λό-
γοι δὲ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ φέροιμε τίτλους εὐγενείας, ἦταν
ἀναγκαῖα μιὰ ἐξοικονόμηση τῆς φοβερῆς ἐλλείψεως, καὶ
βρήκαμε τότες τὴν κ' α' θ' ὅλα τὰ προσόντα καὶ τίς
περγαμηνές της, ποῦ μᾶς χειροτόνησε ὅλους Βραγμανικοὺς
λογάδες γιά νὰ φεγγοβολοῦμε ἀνάμεσα στὴ σκετὰ σὰν τὰ
μαργαριτάρια στὴ μύτη τοῦ γουρουνιοῦ.

Ὅτι μ' αὐτὸ τὸ θᾶμα μπορούμε ὅλη νὰ περιφρονή-
με τοὺς βαρύνους, τοὺς κόντηδες καὶ τοὺς μαρκησίους,
γιατὶ πολὺ εὐγενικώτερα εἶναι τῆς καθαρεύουσας τὰ στοι-
χεῖα. Ἐκεῖνοι «βάρβαροι ὄντες καὶ γλωσσικῶς ὑποδεεῖς»
πῆραν τίτλους ἀπ' τῆς βαρβαροσύνης τὰ σπλάχνα θγαλ-
μένους, μὰ ἐμεῖς τοὺς βρίσκουμε σὲ χιλιοχρονιάτικα με-
ταλλεῖα, ὥστε ἐκτὸς τῆς λαμπρότητος ἔχουν καὶ τοῦ πα-
λαιοῦ τὴν ἀξία, σὰν τὰ καλὰ κρασιά.

Μ' αὐτὰ καὶ μὲ ἄλλα κλόνισα τίς πεποθήσεις τοῦ φί-
λου μου. Ἐρχεται τώρα ἡ δική σου σειρά.

Γεῖά σου
ΔΑΜΟΝΑΣ

ΤΟ ΕΡΜΟΚΛΗΣΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Σὰ στὴν κορφή σ' ἀνέβω,
ἀγαπητὸ βουνάκι,
καὶ τὸ ἔρμολησάκι
ἰδῶ καμμιὰ φορά,
τοῦ νοῦ μου ἐκεῖ γυρεύω
τὰ ρεῖψια τοῦ νὰ σμίξῃ
τὴν πρώτη νὰ μοῦ δείξῃ
εἰκόνα καὶ χαρὰ

Ποῦ εἶταν δοξασιμένο
θεῖο προσκυνητάρι·
βοήθεια καὶ χάρη
εὕρισκαν δι' πιστοί,

καὶ τώρα ρειπωμένο
σὰν ἥλιος πᾶχει σβύση
εἶναι σ' αἰῶνα δύση
μὲ μνήμη σεβαστή.

Μὰ κάποτε στὸ βῆμα
π' ὁ σκῆνος ρίξῃ βάζει
κι' ὁ κίσσαρος σκεπάζει
Ἀγγέλου ζωγραφιά,
σπρώχνει ἐκεῖ τὸ κύμα
ἐρωτικὸ ζευγάρι
τῆς μοναξιάς τὴ χάρη
νὰ εὖρη συντροφιά.

Κ' ἐκεῖ π' ὠραῖο πλᾶσμα
γέρνει μ' ἀγαθὴ σὺνη
ἀγάπης ἀγιοσύνη
σ' ὀλύγλυκη ἀγκαλιά,
ἀντὶ πιστῶν τὸ ἄσμα
ἀκούς καρδιές νὰ κλαῖνε
τὰ πάθη τοὺς νὰ λένε,
νὰ ζοῦνε μὲ φιλία.

Ποταμός, Κέρκυρα

Σ. Ι. ΠΕΡΟΥΔΗΣ

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΜΕΡΙΚΟΥΣ ΜΟΥΣΙΚΟΥΣ

Εἰς ἕνα μικρὸ χωριὸ εἶχαν ἕνα γέρο παπᾶ—ἕνα
παπᾶ τοῦ χωριοῦ ὅπως εἶναι ὅλοι: οἱ πάπαδες τῆς
Ἑλλάδας, ἀπλοὶ οἰκογενειαρχεῖς, ποῦ δὲν ξέρουν νὰ
ξηγήσουν τὸ μυστήριον τῆς Ἀγίας Τριάδας καὶ ἂν
τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἐκ τοῦ Πατρὸς ἢ καὶ τοῦ Υἱοῦ
ἐκπορεύεται, μὰ ξέρουν νὰ δίνουν πάντα μιὰ καλὴ
συμβουλή, νὰ συμφιλώνουν ἕνα ἀνθρώπου, καὶ νὰ
συχωροῦν ὅλες τίς ἁμαρτίες: γιατί ὁ Θεὸς εἶναι με-
γάλος.

Ἐτυχε νὰ πεθάνῃ ὁ γέρο παπᾶς καὶ στὴ θέσιν
τοῦ ἦρθε ἕνας νέος γραμματισμένος ἀπὸ κείνους ποῦ
ξέρουν νὰ ξηγήσουν τὸ μυστήριον τῆς Ἀγίας Τριά-
δας καὶ ἂν ἐκπορεύεται τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἐκ τοῦ Πα-
τρὸς ἢ ἐκ τοῦ Υἱοῦ.

Ὅταν ἦρθε ὁ καινούριος παπᾶς εἰδοποίησε τὸ
ποίμνιόν του ὅτι τὴν Κυριακὴ θάκανε διδασχά.

Μαζεύτηκε στὴν ἐκκλησιὰ ὅλο τὸ χωριὸ νάκού-
σῃ τί θάλεγε ὁ καινούριος παπᾶς, γιατί ἔως τότε
δὲν εἶχαν ἀκούσει παρὰ τὴ λειτουργία καὶ στὸ τέ-
λος τὸν παπᾶ νὰ βγαίῃ καὶ νὰ λήγῃ: — Ὡποῖος
ἐκλεψε τάρνι ἢ τὴν κατσίκαν τοῦ Γιάννη τοῦ Κώστα
νὰ τὰ φέρῃ σὲ μένα νὰ τὰ δώσω, γιατί ὁ Γιάννης
εἶναι φτωχὸς φαμελλίτης καὶ ὁ Θεὸς δὲ θέλει τὴν ἀ-
δικία καὶ τὰ τέτοια.

Ἀρχισε λοιπὸν ἡ λειτουργία καὶ ὅταν τέλειωσε
τὸ Εὐαγγέλιον βγήκε ὁ καινούριος παπᾶς νὰ βγάλῃ
λόγο. Ἐλεγε ὁ γραμματισμένος, φώναζε, ἔκανε σκῆ-
ματα μὲ τὰ χεῖρα κ' οἱ χωριάτες πρόσεχαν, τὸν
κοίταζαν στὸ στόμα χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὸν κατα-
λαβαίνουν τί ἔλεγε. Μὰ ὁ παπᾶς δὲν ἤθελε μονάχα
νὰ τὸν προσέχουν, ἤθελε καὶ νὰ τοὺς συγκινήσῃ,
καὶ δὲς του φωνές καὶ δὲς του σκῆματα, μὰ γιά
μεγάλῃ του φούρκαν ἔβλεπε πὼς δὲν μπορούσε νὰ τοὺς
συγκινήσῃ.

Τοῦχε ξεραθεῖ ὁ λάρυγγας κ' ἔβλεπε πὼς οἱ χω-
ριάτες ἀρχίζανε νὰ κουράζονται: ἔρρηξε μιὰ ὑστερη
ματιὰ τριγύρω θυμωμένος ποῦχε νὰ κάμῃ μὲ τέτοια
ζωντοβόλα, ὅταν σὲ μιὰ ἄκρη βλέπει ἕνα γέρο ποῦ
τὸν κοίταξε μέσ' τὰ μάτια τρυφερώτατα καὶ ἔκλαιγε
ἀδιάκοπα. Ἡ καρδιά τοῦ παπᾶ ἔγινε περιβόλι καὶ

εὐχαριστημένος πού βρέθηκε τουλάχιστο ἓνας νά τόν καταλάβῃ «κατέστρεψε τόν λόγον».

Ἀμείως πού τέλειωσέ ἡ λειτουργία βγαίνει ὁ παπᾶς καί φωνάζει τὸ γέρο πού ἐκλαιγε ἀκόμα καί παίρνοντάς τον κατὰ μέρος τὸν ρωτᾷ πού μέρος τῆς διδασχῆς του τὸν συγκίνησε. Ὁ χωριάτης μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια καί μὲ φωνὴ κομμένη τοῦ λέει:

— Παπᾶ μου, δὲν εἴτανε τὰ λόγια σου πού μὲ καμνὲν νὰ κλάψω, γιατί δὲν τὰ καταλάβαινα, μόνο χτὲς ἔχασα ἓναν τράγο πού τόνειχα σὰν παιδί μου καί μὲ συμπάθειο ἔμοιαζε ἀπαράλλαχτος μὲ τὴν ἀγιοσύνη σου, καί ὅσο σὲ κοιτοῦσα τόσο μοῦ φαινότανε πού ἔβλεπα τὸν Τσιᾶχο μου—ἔτσι τὸν ἔλεγαν...

Δὲν ξέρω ἂν εἶναι ἀληθινὴ αὐτὴ ἡ ἱστορία· ἔτσι μοῦ τὴν διηγήθηκαν καί κάθε φορὰ πού βρίσκουμαι σὲ κανένα κοντσέρτο καί παίζουν σ' ἐκεῖνο τὸ ἀπαίσιον ὄργανο πού λέγεται πιάνο, Αἴστ, Γλόυκ, Σοῦμαν, καί βλέπω ὅλον αὐτὸν τὸ κόσμον νὰ προσέχῃ, νὰ θαμᾶξῃ, χωρὶς ὅμως καί νὰ συγκινεῖται, δὲν ξέρω γιατί θυμᾶμαι τὴν ἱστορία τοῦ παπᾶ.

Σ' ἓνα κοντσέρτο σ' ἓνα Ὁδεῖο, τοῦ ὁποίου τὴ δράση ἓνας φαρμακοποιὸς μὲ γλαφυρὸν λόγο κατέδειξε, ἓνας μαθητὴς, ἓνα ἀπὸ κεῖνα τὰ ροβερά παιδιά, ἀπὸ κεῖνες τίς μικρὲς μεγαλοφυΐες πού σ' αὐτὸν τὸν εὐτυχισμένο τόπο ὑπάρχουν χιλιάδες, ἀρκεῖ νὰ ρήξτε μιά ματιά στὶς ἐφημερίδες τὴν ἐποχὴ τῶν ἐξετάσεων, ἔπαιζε βιολί. Σὲ κάθε δοξαριὰ αὐτοῦ τοῦ μικροῦ ἀγριανθρώπου μοῦ φαινότανε πού μοῦ τραβοῦσαν μιά μιά τίς τρίχες ἀπ' τὸ κεφάλι μου. Ὅταν ἐτέλειωσε μιά βροχὴ ἀπὸ χεροκροτήματα ἐβρόντησε μέσα στὴ σάλα, κ' ἐγὼ ἔχεροκρότησα μ' ὅλη μου τὴν καρδιά πού γλύτωσα ἀπὸ κεῖνο τὸ μαρτύριο. Μιά κυρία κοντὰ μου ἐκλαιγε ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό της.

— Εἶναι ἀνεψιδάκι μου—μοῦ λέει.

— Τὰ συχαρητήριά μου, κυρία μου· σὰς βεβαιῶ πὼς τέτοιο βιολί δὲν τῶχα ξανακούσει.

Μιά ἄλλη φορὰ σ' ἓνα ἄλλο κοντσέρτο, ἓνας καθηγητὴς ἐνὸς Ὁδεῖου ἔπαιζε ἀδιάκοπα ἀπὸ τίς ὀχτὼ τὸ βράδυ ὡς τίς τρεῖς τὸ πρωὶ χωρὶς νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὸ πιάνο· τράνταζε, βρόνταγε, λὲς καί τὸν εἶχε πιᾶσιν τὸ κακὸ του. Ὅταν τέλειωσε ἔκουσα ἓνα γεροντάκι κοντὰ μου νὰ λὲι σιγὰ μὴν τὸν ἀκούσουν οἱ θυγατέρες του. — Μωρὲ, αὐτὸ δὲν εἶναι μουσικὴ, αὐτὸ εἶναι ξεθ' ὦμα! ἄλλη μιά διασχέδαση τέτοια καί πάω στὸ διάβολο.

Μὰ εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια πὼς αὐτὸς ὁ κόσμος δὲν καταλαβαίνει ἀπὸ μουσικὴ, δὲν αἰσθάνεται; Αὐτὸς ὁ Ἑλληνικὸς κοσμάκης πού εἶναι ὁ ποιητικώτερος λαὸς τῆς γῆς, πού ἡ μάνα τραγουδαίει γιὰ νάποκομίσῃ τὸ παιδί της, πού τραγουδαίει στὸ θάνατο, στὴ λύπη, στὴ χαρὰ χωρὶς νὰ ἔχῃ συνάμα καί τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ αἰσθητικότητος του καί τὸ θεατρικὸ τῶν Ἰταλῶν; Πού δὲν μπορεῖ νὰ διασκεδάσῃ ἂν δὲν ἔχῃ μιά λατέρνα ἢ ἓνα βιολί; πού τραγουδαίει χορεύοντας, πού μεθαίει καί στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τριγυρίζει καί τραγουδαίει—ἀδιάφορο πὼς—τὸν πόνο του καί τὴν ἀγάπην του; πού στὸν ἐνθουσιασμό του τραβάει κουμπουριές στὸν αἶρα, σπᾷναι τὰ ποτήρια στὴν ταβέρνα καί στὸ ὕστερο καρφώνει τὸ μαχαίρι στὸ μηρί του;

Αὐτὸς δὲν αἰσθάνεται, ἢ σεῖς ψευτομουζικάντηδες, δὲν τὸν καταλάβατε, δὲ μπήκατε μέσα στὴν ψυχὴν του; Μὰ πού νὰ κατεβθεῖτε σεῖς ἕως τὸ λαὸ, ἕως τὸν ὄχλον ἀπὸ τὰ ὕψη πού βρίσκεστε, ἐκεῖ πού σὰς ἀπασχολεῖ ἡ ὑψηλὴ τέχνη, ἡ τέχνη διὰ τοὺς ὀλίγους.

Πού νὰ καταδεχθεῖτε νὰ μελετήσετε τὴν δημοτικὴ μουσικὴ αὐτοῦ τοῦ λαοῦ πού αἰσθάνεται ἄλχιως ἀπὸ τὸ Γερμανό, ἀπὸ τὸ Γαλλο, καί ἀπὸ τὸν

Ἰταλὸ ἀκόμα, πού ἔχει μιά μουσικὴ παράδοση ἀπὸ αἰῶνες.

Πού εἶναι τὸ ἔργο σας, πού ἡ μελέτη σας;

Ἐγὼ πού γράφω δὲν ξέρω ἀπὸ μουσικὴ παρὰ ὅσο ἡ καρδιά μου λέει, ἢ κάτι περισσότερο, μὰ γεννημένος σὲ τούτῃ τὴν ἀθάνατη Ἑλλάδα πού ἡ φύση ὅλη εἶναι ἓνα τραγούδι, ἔχω καθήκον, ὅπως μπορῶ, νὰ ὑπερασπίσω αὐτὸν τὸ λαὸ πού σεῖς, ψευτομουσικοὶ καί ψευτοκριτικοί, τὸν βρίζετε καί τὸν ψευτοπεριφρονεῖτε.

TURRIS INFRACTA

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Δῶ κι ὁμπρὸς ὁ «Νουμάς» θὰ βγαίνει ταχτικὰ καθὼς πρῶτα, κάθε Κυριακὴ.

— Γὰ τὰ ἐκπαιδευτικὰ νομοσχέδια εἶχε ὑποβάλει λένε, κ: ὁ Μιστριώτης «μακρὸν» κ' ἐμ β ρ ι θ ε ς (ὅσο γι' αὐτοὶ) ὑπόμνημα στὴ Βουλὴ.

— Ὁ καθημένο! Ἀφοῦ δὲ μπορεῖ νὰ κάνει πιά καμιά πανίστατη, ἄρχισε νὰ κάνει ὑπομνήματα.

— Ὅλ' αὐτὰ θὰν τὰ τυπώσῃ πάλι σὲ τόμο καί θὰν τὰ πουλάσῃ στὰ Γυμνάσια καί στὸ Ἀρσάκειο (ἔρ. πέντε τὸ καθένα) γιὰ νὰ μαθαίνουν ὁ φ ο ς τὰ μαθητούδια, καθὼς γίνεται τῶρα μὲ τοὺς «Λόγους» του τοὺς ἀλόγους.

— Δίκιος ὁ ἔπαινος ποῦκεν ὁ κ. Πρωθυπουργὸς τοῦ Θεοτόκη πὼς τὸν ἀντιπολιτεύτηκε στὴ Βουλὴ ὅχι π ρ ο σ ω π ι κ ᾶ, καθὼς γινότανε πρῶτα μεταξὺ Κυβερνήτης καί Ἀντιπολίτευσης, ἀλλὰ «μ' εὐπρέπεια καί μετριοπάθεια», δηλ. νὰ ποῦμα ε ὕ γ ε ν ι κ ᾶ.

— Ὁ κ. Ράλλης στὴν τέττα ἀντιπολίτευση τοῦ κ. Θεοτόκη εἶδε τὴν ἀρχὴν ἀνέας κοινοβουλευτικῆς περιόδου. Τὸ εὐχῆθηκε καί τὸ εὐχόμεστε ὅλοι μας.

— Θέλαμε ὅμως νὰ ξέρουμε ἂν ὁ κ. Ράλλης δὲν γίνετ' ἀρχηγὸς τῆς Ἀντιπολίτευσης θὰ φερθεῖ τὸ ἴδιον, γιατί δὲν μποροῦμε νὰ ξεχάσουμε, πὼς ἡ ἀρεντιὰ του ἔφερε τίς σκεπτικὰς καί ἡ ἀφεντιὰ του ἔφερε νὰ δημοκοπεῖ μὲ τὴν μακτοριὰ καί στὴ Βουλὴ καί στυὸς δρόμους.

— Ὁ κ. Ἀγγελὸς Βλάχος στὸν πρόλογο τοῦ καινούριου βιβλίου του — τὰ δρέμα-κα τοῦ Σαῖσπηρ μεταφρασμένα κλ. Βιβλιοθήκη Μαρασλή—ἔβρισε πάλι τοὺς δημοτικιστάδες.

— Πού πάει νὰ πεῖ, ἓνας βουρκόλακας βγήκε ἀπὸ τὸν τάφο του, ἔβγαλε μιά στριγγιά φωνὴ καί ξαναμπήκε στὸ σκοτάδι του, ἢ σωστότερα στὴ Γεν. Διεύθυνση τῶν ταχυδρομείων καί τηλεγράφων.

— Σαραντα τόσα παιδιὰ 5—12 χρονῶν, καθήκανε ἰπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἀλωνῆρη Ἰταμοῦ σήμερὰ μέσα στὴν Ἀθήνα.

— Οἱ ἐφημερίδες δημοσιεύουν κάθε μέρὰ τοὺς περὶεργους αὐτοὺς χαμοὺς μὰ καμὴ ἀκόμα δὲν τὰ πορᾶσινε νὰ πάρει τὸ ζήτημα μὲ τὴν καρδιά της, νὴν τὸ κάνει ζήτημα, πού λένε στὴ γλώσσα τους, καί νὰ ζητήσῃ λόγο ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία καί ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση.

— Ὁ κ. Ράλλης λιγίσταψε τὸ φόρο στὰ α ἰ ν ἰ τ ι κ ᾶ, ὁ ξ ὕ ρ ρ υ γ ρ ο υ ς, κ α ρ ῖ δ ε ς, θ ὕ ν ν ο υ ς καί λοιπὰ ἰ χ ν υ η ρ ᾶ.

— Ὅλ' αὐτὰ γίνεκανε γιὰ χάρη τοῦ κ. Μιστριώτη, γιατί κανένας Ρωμιὸς δὲν ξέρει καί δὲν τρώει τέτοιου εἴδους μασκαράλια.

— Μόνον ὁ νομοφοκοκζώμος τοῦ λογιώτατου τῆς «Βαθυλωνίας» φορολογεῖται ἀκόμα βαριά. Ἀς μεσιτέψῃ καί γι' αὐτὸν ὁ κ. Μιστριώτης.

— Γενικὸς Διευθυντὴς ταχυδρ. καί τηλεγράφων διορίστηκε ὁ κ. Α. Βλάχος.

— Πολὺ σωστά. Ἰταμοῦ τῶρα εἴτανε ἄνθρωπος «τῶ γραμμάτων». Ἀπὸ δῶ κι ὁμπρὸς θὰ γίνῃ ἄνθρωπος ἀγραμμάτων καί τηλεγραφημάτων.

— Ὁ κ. Ἐλ. Ντεληγιάννης διορίστηκε ὑπουργὸς τῶ Ναυτικῶν. ἔχι γιατί ἔτυχε νὰναι ἀνεψιὸς τοῦ θελοῦ του, ἀλλὰ γιατί εἴταν ἀνάγκη μὲ τὸ διορισμὸν του νὰ χτυπηθεῖ κατακίμαλα ἡ συναλλαγὴ Καί χτυπήθηκε.

— Ὁ κ. Βουδούρης ἀφοῦ τελεοποιήθηκε τίς ναυτικές σπουδές του πῆρε τὸ ὑπουργεῖο τῶ Στρατιωτικῶ γιὰ νὰ τοχτήσῃ καπια εἰδικότητα καί στὰ Στρατιωτικὰ.

— Σα νὰ λέμε, ἀφοῦ βγήκε ἰπὸ τῆ Σολη τῶ Ναυτικῶ δολιμῶν, πῆγε στὴ Σχολὴ τῶν Εὐελπίων.

— Ὁ κ. Σκιαδὸς τύπτει σὲ ἰδιαιτέρου φιλᾶδιο τὴν ἀ-

πάντησή του στὴν ἐπιφυλλίδα τοῦ συνεργάτη μας κ. Σπύρου Ἀναστασιάδη «Περὶ γλώσσης Σκιαδ» (βλ. «Νουμάς» φύλλα 118—123).

— Τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν ὁ κ. Ἀναστασιάδης δὲν τὴν ἀφῆνε ἀλιθάνιστη καί τὸ λιθάνισμά της θὰν τὸ δημοσιέψουμε στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυριακῆς.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Εὐχαριστοῦμε τοὺς κ.κ. συνδρομητάδες μας πού ὅχι μόνο δὲν παραπονεθήκανε καθόλου γιὰ τὴ μικρὴ διακοπὴ τοῦ φύλλου, παρὰ τὴ βρήκανε καί δικαιολογημένη. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν τὴν καλωσύνη καί νὰ μᾶς γράψουνε φανερόνοντας ἀπὸ τὴ μιά μεριὰ τὴ λύπην τους πού σιερηθήκανε δυὸ βδομάδες τὸ φύλλο καί βρίσκοντας τρόπο ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ μὴ θυμώσουνε γι' αὐτό. Τέττα σημάδια ἐχτιμησης καί ἀγάτης παραπολὸν μᾶς συγκινοῦν.

— κ. Σπῆλιο Ἀνθία. Τὸ λίξουμε καί σ' εὐχαριστοῦμε. Ὁραῖο κι αὐτὸ σὰν τίλλα Μιὰ παρὰκλήση θῶος καί σὲ λόγου σου καί στοὺς ἄλλους πού μᾶς στέλνουνε δηγήματα, ἄρθρα ἢ ὅ,τι δῆτατε γραμμένα σὲ ἰδιωματικὴ γλώσσα δὲν εἶναι δυνατόν μᾶς μὲ τὸ ἄρθρο τους νὰ μᾶς στέλνουν κ' ἓνα σύντομο γλωσσάριο μὲ τίς ἀσυνήθιστες λέξεις. Τὸ γλωσσάριο αὐτὸ θὰν τὸ δημοσιεύουμε μᾶς μὲ τὸ ἄρθρο κ' ἔτσι θὰ βοηθιέται καί ὁ ἀναγνώστης καί ἡ ἐπιστήμη. Νὰ λ. χ. στὴ «Ρουμπίνα τὴν ἀλιθάνιστη» (Β' μέρος) οἱ λέξεις χ α τ ῆ λ ι τῆς θύρας, μ π ᾶ ρ ε ς, π λ ι α γ κ ο ὕ ρ α, κ α τ α γ ο υ λ ι ᾶ ζ ε ι τὰ μούρα, λ α μ α ν ῖ ζ ε ι κλπ. πού λέγονται ὅλες στὴ Θεσσαλία, χρειάζοντουσαν κάπια ἐξήγησι. — κ. Ἐλ. Ἐλ. Νικ. Φίτος ὁ κ. Ψυχᾶρης θὰ τυπώσῃ τὸ «Ταξίδι μου» μὲ πρόλογο μεγάλο, διακόσες σελίδες κι ἀπένου. Ὁ πρόλογος θὰ τυπωθεῖ πρῶτα στὸ «Νουμάς». — κ. Ν. Ξερ. Ἡ «Ματιά» τοῦ κ. Ἀδάξου ὅλο καί τυπώνεται. Βίβλια, θὰ δημοσιέψουμε πολλὰ κομμάτια ἀπ' αὐτὴν ἄμα βγεῖ τὸ διβλίο. — κ. Περίεργο. Οἱ στήλες τοῦ «Νουμάς» εἶναι ἀνοιχτὲς σὲ κάθε δημοτικιστὴ. Γιατὶ ρωτᾷτε καί δὲ μᾶς τὰ στέλνετε; Φτάνει νᾶναι καλογραμμένο. Τίποτ' ἄλλο δὲ χρειάζεται.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ Τ. Σ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καί εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καί λίρας στεργλινὰς ἀποδοτέας εἰς ὀρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκείας Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καί οἱ τόκοι αὐτῶν πληρῶνται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις, εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὕψους (chéque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καί ἐπιταγῆν τοῦ ὁμολογιοῦχου.

Τὸ κεφάλαιον καί οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρῶνται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καί τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου εἰς τὸ Ὑποκαταστήματι τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερκύρᾳ δὲ, Κεφαλληνίᾳ καί Ζακύνθῳ διὰ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1	1)2	ταῖς	0)0	κατ'	ἔτος	διὰ	καταθ.	6	μηνῶν
2			0)0					1	ἔτους
3	1)2		0)0					2	ἔτων
2			0)0					4	ἔτων
4			0)0					5	ἔτων

Αἱ ὁμολογιοὶ τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου νομαστικαί ἢ ἀνώνυμοι.